

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121204666
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121204666.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, zastúpený zástupcom: Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 53, IČO: 46 962 000 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Kubániho 16, IČO: 47 233 516 o obnovu konania, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17Csp/46/2021-52 zo dňa 21. marca 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol a výrokom II. žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dňa 19.07.2021 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáha, aby súd povolil obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 21C/143/2017.

V uvedenom konaní bolo rozhodnuté vo veci zaplata sumy 837,89 eur s prísl. rozsudkom sp. zn. 21C/143/2017 v neprospech žalobcu. Následne na základe rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.4.2021, po vydaní rozhodnutia Okresného súdu Trenčín, sa v tomto konaní domáha povolenia obnovy konania, nakoľko podľa názoru žalobcu existujú dôvody na povolenie obnovy konania. Žalovaný k žalobe uviedol, že nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania a žiadal žalobu zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a na základe zisteného skutkového stavu a na základe podanej žaloby vec právne posúdil podľa citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku a rozhodol o žalobe. Súd zamietol žalobu žalobcu z viacerých dôvodov, pre ktoré tak bolo potrebné urobiť. Žalobca sa žalobou domáha obnovy konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 21Csp/143/2017, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 24.10.2019, na základe dôvodov uvedených v § 397 písm. a/ a písm. e/ Civilného sporového poriadku. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 21Csp/143/2017 bolo zistené, že v pôvodnom konaní sa žalobca žalobou podanou dňa 25.07.2017 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 837,89 eur s príslušenstvom a aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 930 eur. Túto žalobu odôvodnil najmä tým, že uzavrel so žalovaným

dňa 20.03.2009 Zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi sumu vo výške 1.659,70 eur. V tejto veci sa viedlo súdne konanie na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 16C/142/2014, v ktorom žalovaný žaloval žalobcu na zaplatenie sumy 710,12 eur s prísl., no konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu. Konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že považoval predmetnú Zmluvu

o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Vykonaným súdnym dokazovaním v konaní

č. 16C/142/2014 bolo preukázané, že žalovaný poskytol a vyplatil žalobcovi úver vo výške 1.494,29 eur. Žalobca z toho platil žalovanému sumu vo výške 2.332,18 eur. Zmluva

o revolvingovom úvere obsahovala neprimerané vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru, preto boli tieto nároky žalobcu absolútne neplatné. Žalobca mal teda povinnosť vrátiť len plnenie, ktoré obdržal (1.494,29 eur), pokiaľ vrátil 2.332,18 eur, vo výške 837,89 eur došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca sa skutočne dozvedel o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia v priebehu konania sp. zn. 16C/142/2014, a ak by subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom po právoplatnosti rozsudku v uvedenom konaní, teda 15.04.2015, aj tak bola žaloba podaná dňa 25.07.2017 uplatnená na súde po uplynutí tejto lehoty. Žalobca poslednú úhradu vykonal 15.03.2011, objektívna premlčacia doba potom uplynula dňa 15.03.2014. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná po uplynutí tak subjektívnej ako objektívnej premlčacej doby, preto súd prvej inštancie žalobu v časti

o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Odvolací súd sa vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby v predmetnej veci stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie.

4. Súd zamietol žalobu žalobcu pre nenaplnenie dvoch z vyššie uvedených zákonných predpokladov, na ktoré v rámci svojej procesnej obrany poukázal aj žalovaný. Žaloba sa neopiera o prípustný dôvod obnovy konania a nie je preukázané ani dodržanie zákonnej lehoty (subjektívnej) na jej podanie. K prvej skutočnosti súd uviedol, že žalobca odôvodňuje žalobu na obnovu konania dôvodmi uvedenými v § 397 písm. a/ a písm. e/ Civilného sporového poriadku. Teda, že tu je rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a takisto možno vykonať tento dôkaz, ktorý sa nemohol vykonať v pôvodnom konaní. Zároveň môžu tieto skutočnosti privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Takisto je potrebné uviesť, že podľa § 411 ods.1 Civilného sporového poriadku dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný. Dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré v čase pôvodného konania existovali a strana z procesného hľadiska nezavinila, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť. Pôjde

o situáciu, keď strana o existencii skutočností (aj rozhodnutí) alebo dôkazov nevedela. Okolnosť, či súd tieto dôkazy vykonal alebo sa predmetnou skutočnosťou (rozhodnutím) nezaoberal, neznamená "možnosť" alebo "nemožnosť" strany použiť dôkazy alebo skutočnosti (rozhodnutia) v konaní. Tento dôvod v prípade žaloby žalobcu neobstoí, pretože rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021 v čase pôvodného konania ani neexistovalo, pričom ho bolo objektívne možné zaobstarať. To vylučuje splnenie jednej z kumulatívnych podmienok vyplývajúcich z § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku na to, aby súd obnovu konania mohol povoliť. Označené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nespĺňa ani podmienku, že sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku je tá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné. Súd

v tejto súvislosti stručne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoCsp/16/2022 zo dňa 26.05.2022 v ktorom odvolací súd konštatoval, že žaloba na obnovu konania v obdobnej veci prípustná nie je, pretože priamo § 397 písm. e) CSP explicitne požaduje, aby rozhodnutie Súdneho dvora EÚ bolo pre strany záväzné. Tomu tak však nie je.

5. Čo sa týka nepreukázania dodržania zákonnej lehoty na jej podanie súd uviedol, že žalobu je potrebné podať za dodržania dvoch procesných lehôt. Tzv. objektívnej v trvaní troch rokov a tzv. subjektívnej v trvaní dvoch rokov. Žalobca nepreukázal, že by podal žalobu

v lehote troch mesiacov, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť, v zmysle § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Súd konštatoval uplynutie subjektívnej prekuzívnej lehoty ku dňu 9.10.2020 a teda uvedený rozsudok vo veci C-698/19 a 699/19 z 9.7.2020 a na ňom založený dôvod alebo výklad o prípustnosti povolenia obnovy konania nemôže prichádzať do úvahy

ani ako dôvod obnovy konania pre jeho neuplatnenie v rámci 3-mesačnej lehoty pre podanie žaloby. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda podľa žalobcu v zákonnej trojmesačnej lehote. Žalobca zároveň poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020. Priaznivejšie rozhodnutie vo veci malo podľa žalobcu spočívať v tom, že pôjde o trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá začne plynúť odo dňa 15.04.2015, t.j. odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 16C/142/2014, ktorým súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, príp. už odo dňa vydania predmetného rozsudku, t.j. odo dňa 10.02.2015. Preukázanie tejto lehoty žalobca odvodzuje z dátumu vydania rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19 t.j. odo dňa 22.04.2021. Pre priaznivejšie rozhodnutie, použijúc argumentáciu žalobcu, je ale podstatný rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Z tohto skôr vydaného rozsudku totiž vyplývajú právne závery ohľadom správnej interpretácie európskeho práva pri vyhodnotení premlčania nároku spotrebiteľa voči dodávateľovi, pre ktoré právne závery žalobca navrhoval obnoviť pôvodné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 21Csp/143/2017. V zmysle uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ treba čl. 2 písm. b), čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice č. 93/13/EHS, zásady ekvivalencie, efektivity a právnej istoty vykladať v súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou premlčania tak, že trojročná premlčacia doba na vrátenie súm bezdôvodne zaplatených na základe nekalej podmienky nachádzajúcej sa v zmluve, uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom neplynie odo dňa úplného splnenia zmluvy (t.j. od momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorý moment určil Okresný súd Trenčín vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 21Csp/143/2017 za počiatok plynutia premlčacej doby). Súdny dvor EÚ svoj záver odôvodnil tým, že spotrebiteľ sa nachádza v znevýhodnenom postavení čo do úrovne informovanosti a hrozí, že premlčacia doba uplynie ešte predtým ako sa spotrebiteľ mohol dozvedieť o nekalej povahe podmienky v zmluve. Z obsahu uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ ďalej vyplýva, že rozhodným okamihom pre počiatok plynutia premlčacej doby je konštatovanie súdu v jeho rozhodnutí o neplatnosti zmluvných dojednaní pre ich nekalú povahu, a to za predpokladu, že pre podobné žaloby táto premlčacia doba začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu týchto žalôb súdom. Súd poukazuje na to, že Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 dospel k právnemu záveru, podľa ktorého sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu; teda Súdny dvor EÚ fakticky zopakoval právny záver už skôr vyjadrený v jeho rozsudku vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Okrem toho z rozsudku zo dňa 22.04.2021 vo veci C-485/19 nevyplyvajú závery v tom smere, že premlčacia doba by mala začať plynúť od rozhodnutia súdu, ktorým určí nekalosť zmluvnej podmienky, teda právny dôvod žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia; tento právny záver ako už bolo uvedené možno vyvodiť z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020. Z oficiálnej internetovej stránky európskej únie súd zistil, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-698/18 a C-699/18 zo dňa 09.07.2020 bol uverejnený v Úradnom vestníku EÚ C 287 dňa 31.08.2020, vrátane prekladu do slovenského jazyka. Od momentu uverejnenia tohto rozsudku vrátane jeho prekladu do slovenského jazyka Súdneho dvora EÚ sa teda žalobca mohol dozvedieť o dôvode na obnovu konania. Vychádzajúc z dátumu zverejnenia tohto rozhodnutia, subjektívna trojmesačná lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynula dňa 30.11.2020. Žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda oneskorene, po márnom uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty. Uvedený záver bol konštatovaný Okresným súdom Trenčín už v konaní vedenom pod sp. zn. 20Csp/35/2021 (rovnaký právny zástupca žalobcu a rovnaký žalovaný) a následne odvolacím súdom, Krajským súdom v Trenčíne v uznesení sp. zn. 17CoCsp/42/2022 zo dňa 28.10.2022. Zhrnúc vyššie uvedené súd záverom uviedol, že žaloba žalobcu je neúspešnou snahou o zvrátenie súdneho rozhodnutia, ktoré bolo vydané v jeho neprospech. Obrana žalovaného je plne dôvodná. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom namietal, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo rozhodnutie, ktoré je spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci

podľa § 397 písm. a) CSP, musí existovať už v čase pôvodného rozhodovania. Zo znenia ustanovenia § 397 písm. a) CSP nevyplýva súdom prvej inštancie tvrdený záver, že rozhodnutie, ktoré nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a ktoré zároveň je spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie, musí nevyhnutne existovať už v čase pôvodného rozhodovania v konaní, ktorého obnovy sa domáha. Súd prvej inštancie sa navyše ani nevysporiadal s jeho argumentáciou v podaní zo dňa 17.12.2021, v rámci ktorej poukázal aj na právny názor akademickej obce, ktorá tvrdí, že dôvodom obnovy konania môže byť existencia rozhodnutia, ktoré existovalo už v čase pôvodného konania, len ho oprávnená strana objektívne nemohla aplikovať v pôvodnom konaní, alebo môže ísť o rozhodnutie, ktoré bolo prijaté po právoplatnom skončení pôvodného konania. Súd prvej inštancie preto podľa žalobcu nesprávne právne posúdil vec. Tiež nesúhlasil so súdom prvej inštancie, že nie je daný ani uplatnený dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP, nakoľko rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.4.2021 vo veci C-485/19 nespĺňal podmienku záväznosti pre žalobcu. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne posúdil postavenie a záväznosť práva EÚ vo vzťahu k členským štátom a jednotlivcom. V danom prípade sa súd prvej inštancie taktiež nezaoberal právnou argumentáciou obsiahnutou vo vyjadrení zo dňa 17.12.2021, kde výslovne uviedol záväznosť práva EÚ vrátane rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 pre každého jednotlivca, bez ohľadu na skutočnosť, či tá-ktorá osoba je účastníkom konania, v rámci ktorého sa rozhodnutie orgánov Európskej únie vydalo. Nadradenosť, a teda aj záväznosť akéhokoľvek práva EÚ, vrátane rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, vyplýva už zo samotného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-6/64 Costa vs. ENEL. Súd prvej inštancie vôbec neriešil nadradenosť práva Európskej únie nad vnútroštátnym právom, a teda z nej vyplývajúcu záväznosť práva Európskej únie je pre jednotlivé členské štáty, ako aj samotných jednotlivcov. Napriek skutočnosti, že nebol priamo účastníkom konania vedeného vo veci C-485/19, na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove vo veci LH proti PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., je právny názor Súdneho dvora EÚ rovnako záväzný tak pre účastníkov prejudiciálneho konania, ako i pre iné osoby, vrátane jeho. Súd prvej inštancie sa vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nevysporiadal ani s princípom prednosti úniového práva pred vnútroštátnou úpravou. Súd prvej inštancie odmietol žalobu na obnovu konania vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 21C/143/2017 podľa § 413 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie bola žaloba na obnovu konania podaná žalobcom oneskorene po uplynutí subjektívnej 3 mesačnej lehoty na jej podanie. V danom prípade sa súd prvej inštancie nezaoberal a nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu obsiahnutou v žalobe na obnovu konania. Žalobca sa predmetnými argumentmi snažil poukázať na to, že nárok žalobcu na obnovu sa neodvíjal vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C – 698/18 a C – 699/18, ale žalobca týmito rozhodnutiami chcel poukázať na súvislosť s rozhodnutím vo veci C – 485/19 zo dňa 22.04.2021, na ktorú by konajúci súd v konaní po povolení obnovy konania mal pri posudzovaní predmetu sporu prihliadať. Súd prvej inštancie preto nesprávne postupoval, keď posudzoval subjektívnu lehotu včasnosti podania žaloby na obnovu konania aj vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C – 698/18 a C – 699/18, ktoré žalobca uvádza len z dôvodu potreby výkladu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021. Súd prvej inštancie sa navyše nevysporiadal so skutočnosťou, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týkalo predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka dĺžky premičacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 21C/143/2017 sa riešila otázka plynutia premičacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021 možno aplikovať na predmetný prípad. V neposlednom rade žalobca uvádza, že v podanej žalobe jednoznačne špecifikoval rozhodnutie, od ktorého odvodzuje ním uplatnený nárok na obnovu konania (článok IV. písm. c) písm. d) podanej žaloby), na základe čoho mal súd prvej inštancie vyhodnocovať otázku včasnosti podania žaloby výlučne vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. Posúdenie priaznivosti žalobcom označeného rozhodnutia malo byť predmetom rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nesprávne vec posúdil, keď odmietol podanú žalobu z dôvodu jej údajného oneskoreného podania, keď otázku včasnosti odvodzoval od úplne odlišného rozhodnutia, než ktoré žalobca označil. V danom prípade súd prvej inštancie zdôvodnil iba otázku posúdenia priaznivosti rozhodnutia rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/18 a s tým spojeného konštatovania uplynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ v spojenej veci C-698/18 a C-699/18 z 09.07.2020, a teda že žalobca nepodal žalobu na obnovu konania včas, bez bližšieho zdôvodnenia neposudzovania žalobcom označeného rozhodnutia - rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 ako rozhodnutia spôsobilého privodiť žalobcovi priaznivejšie

rozhodnutie vo veci. Žalobca má za to, že konštatovanie súdu prvej inštancie o oneskorenom uplatnení nároku žalobcu bez dostatočného vysvetlenia na základe akých úvah dospel k záveru, že žalobca nepodal žalobu vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C- 485/19 včas, zakladá arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a povolil obnovu konania vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 21C/143/2017 a priznal mu náhradu trov konania.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že záver konajúceho súdu o nepreukázaní dôvodov obnovy konania je správny. Žalobca v konaní – odkazujúc na § 397 písm. a) CSP, nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré sa týka predmetu sporu a je záväzné pre sporové strany. Rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobcu a ani žalovaného, nakoľko ide o rozhodnutie o predbežnej otázke – t.j. o podaní výkladu úniijného práva. Zároveň dané rozhodnutie sa ani netýka predmetu sporu. Žalobca argumentuje záväznosťou rozhodnutia z prejudiciálneho konania, hoci všeobecnú záväznosť takéto rozhodnutie nemá. Tu je na mieste práve použiť záver SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH kedy aj Súdny dvor EÚ uviedol, že únievé právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Žalovaný považuje za nesprávne tvrdenia žalobcu odvolávajúce sa na rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64). Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti či záväznosti rozhodnutí SD EÚ o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje a tvrdí žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver (mimočodom, dané rozhodnutie sa týka len výkladu v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátného práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ). Aj Ústavný súd SR v odôvodnení uznesenia sp. zn. III. ÚS 345/2017 uvádza : „Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy.“ Ide o právny názor pokračujúci v argumentačnej línii vrcholných súdnych autorít tak, ako na ne žalovaný poukazoval počas celého konania pred súdom prvej inštancie. V čase vydania právoplatného rozsudku č.k. 18Csp/114/2018 bola Slovenská republika členom EÚ, pričom ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nedospeli k záveru o nutnosti požiadať SD EÚ o výklad v rámci prejudiciálneho konania. Iný právny názor, prijatý s odstupom času, preto nielen že nespĺňa požiadavky vnútroštátnej právnej úpravy a judikatúry o dôvodoch pre obnovu konania, ale s poukazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16. marca 2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH ani nemôže byť považovaný za spôsobilý dôvod obnovy konania. Preto navrhoval, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a aby žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

9. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na obnovu konania žalobcu. Súd prvej inštancie vecne správne odkázal na relevantnú judikatúru, ktorá sa na prejednávanú vec vzťahuje. Preto odvolací súd na tomto mieste považuje za nadbytočné, aby ju opakoval, a tak žalobcu na jej vecne správne závery odkazuje.

10. Nad rámec správnosti dôvodov konštatovaných súdom prvej inštancie odvolací súd dopĺňa, že ako podporný argument slúži i porovnanie CSP s predchádzajúcim právnym predpisom upravujúcim občianske súdne konanie, t.j. s O.s.p., ktorý bol platný a účinný do 30.6.2016. V § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. bolo stanovené, že právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Vyššie citovaný § 397 písm. e) CSP prevzal uvedené ustanovenie z O.s.p., pričom však explicitne doplnil, že je možná obnova konania z tohto dôvodu, len ak je takéto európske rozhodnutie

pre strany záväznú. Tým zákonodarca spresnil, že dôvod obnovy konania sa nemôže týkať takého rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré pre strany záväznú nie je, hoci sa aj týka otázky výkladu práva EÚ. V prejednávanej veci rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, od ktorého žalobca odvodzuje prípustnosť žaloby na obnovu konania, nie je záväznú pre strany konania.

11. Prijatím argumentácie žalobcu by sa zásadným spôsobom narušila právna istota, pretože by právoplatnosť vnútroštátnych súdnych rozhodnutí závisela na budúcom možnom rozhodnutí Súdneho dvora EÚ o výklade práva EÚ, na základe ktorého by sa pripustila obnovu konania. Takto by právoplatnosť rozhodnutia bola 3 roky od právoplatnosti rozhodnutia len podmienená (podľa § 403 ods. 3 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia), čo by narušovalo princíp právnej istoty, dôveru ľudí v právo a v nastolenie právnej istoty súdnym rozhodnutím.

12. Navyše, i doktrínálne závery nepripúšťajú obnovu konania na podklade rozhodnutia o predbežnej otázke v inej právnej veci. Zdôrazňujú, že "rozhodnutie vydané v konaní o predbežnej otázke je záväznú, a to najskôr pre súd, ktorý položil predbežnú otázku. Vzhľadom ku svojej precedenčnej povahe je potom takéto rozhodnutie záväznú i pre všetky ostatné vnútroštátne súdy, a tie majú preto povinnosť ho rešpektovať a aplikovať vo všetkých konaniach, ktoré prejednávajú" (Tomášek, M., Tyč, V., Petrlík, D. a kol. Právo Európskej unie. 3. aktualizované vydání. Praha: Leges, 2021, s. 415). V prejednávanej veci však už súd právoplatne rozhodol, preto sa nejedná o konanie, v ktorom by bol povinný súd aplikovať záver rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, teda spätne.

13. Je tak zrejmé, že súd rozhodujúci v pôvodnom konaní ani nemohol aplikovať rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, keďže v čase jeho rozhodovania nebolo vydané. Niet preto dôvodu akceptovať záver, že judikatúrny posun je dôvodom obnovy konania (tento záver už odvolací súd v inom zložení senátu raz zaujal v rozsudku zo dňa 28.10.2021, sp. zn. 17Co/105/2020, pričom ani tento senát odvolacieho súdu nemá dôvod od jeho záverov ustupovať).

14. Čo sa týka záveru súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania bola podaná 19.07.2021, teda oneskorene, po márnom uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty, odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru mal potom žalobu na obnovu konania v zmysle § 413 ods. 1 písm. a) CSP odmietnuť a nezaoberať sa zákonnými predpokladmi prípustnosti povolenia obnovy konania, avšak v konečnom dôsledku žalobu žalobcu na obnovu konania správne zamietol z dôvodov ako je uvedené vyššie, preto odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

15. Záverom odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie však správne konštatoval, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene. Žalobca žalobou na obnovu konania žiada obnoviť konanie, ktoré právoplatne skončilo dňa 24.10.2019. Žalobu na obnovu konania žalobca odvodzoval od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. Argumentácia tohto rozhodnutia môže podľa žalobcu spôsobiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorá bola v jeho prípade už právoplatne skončená.

16. Predovšetkým podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie konštatoval, že priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu predstavuje (samotným žalobcom označené) rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020. Pre tento svoj záver uviedol súd prvej inštancie v napadnutom uznesení aj konkrétny dôvod - správny výklad práva EÚ ohľadom premlčania nároku spotrebiteľa bol prijatý už v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 9.7.2020 (bod 10. napadnutého uznesenia).

17. Žalobca v odvolaní namietal to, že žalobu na obnovu konania neodvodzoval od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020, ale iba od rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22.04.2021. V takom prípade by mu subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania neuplynula, ale žaloba na obnovu konania by bola podaná včas.

18. S touto argumentáciou sa však nemožno stotožniť. Ak totiž už raz deklaroval Súdny dvor EÚ právny záver, ktorý je zhodný so záverom uvedeným v neskoršom rozhodnutí, tak nemožno odvodzovať včasnosť podanej žaloby na obnovu konania od neskoršieho rozhodnutia. Dôvod obnovy konania pritom nepredstavuje samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ale jeho závery, resp. argumentácia v ňom

prijatá. Dôvod obnovy konania preto jestvoval už od prvotného prijatia právneho záveru Súdny dvorom EÚ. V tomto prípade už odo dňa 31.08.2020, kedy bolo rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C-699/19 z 09.07.2020 zverejnené v Úradnom vestníku EÚ. Ak žalobca podal žalobu na obnovu konania až dňa 19.07.2021, tak ju podal po márnom uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 403 ods. 1 CSP, t.j. oneskorene.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).